У поле глянеш од порога
І в серці музика росте:
Пливе зоря золоторога
Небесним морем в синій степ…

А там сніги небесну рану
Тамують свіжістю і сном…
Зоря згубила шаль рум’яну
На стежку під моїм вікном.

І в фіалковому просторі,
Де вітер лагідно шумить,
Хтось засвітив свічада-зорі,
Сипнувши щедро їх в блакить.

А явори, від вітру п’яні,
Поснули всі блакитним сном,
Зоря згубила шаль рум’яну
На стежку під моїм вікном.